

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **P. M.**, státní občanství Ruská federace, t.č. na adrese Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, Havířov – Dolní Suchá, zastoupený JUDr. Jindřiškou Szarowskou Janouchovou, advokátkou se sídlem Karola Šliwky 129/12, Karviná-Fryštát proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobám proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21.5.2012 čj. OAM-6/ZA-06-ZA04-2010, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Zástupci žalobce **s e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení ve výši 7.558,- Kč.
- IV. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[1] Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Žalobce žalobou podanou v zákonné lhůtě napadl v záhlaví označené rozhodnutí ze dne 21.5.2012 čj. OAM-6/ZA-06-ZA04-2010 žalovaného v celém rozsahu. Uvedl, že správní orgán porušil

- ust. § 3 správního řádu, neboť nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci,
- ust. § 50 odst. 2 správního řádu, jelikož si neopatřil pro vydání rozhodnutí odpovídající a dostatečné podklady a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci,
- ust. § 50 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, což je řádný výkon veřejné správy,
- ust. § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo,
- § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné,
- § 12 písm. b), § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť splňuje podmínky pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany,
- § 19 zákona o azylu
- čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení, publikované pod č. 143/1988 Sb., protože v případě žalobcova návratu do země původu po skočení doplňkové ochrany bude vystaven mučení a jinému krutému a ponižujícímu zacházení,
- čl. 3 Evropské úmluvy o právním postavení uprchlíků,
- čl. 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků,
- článek 4 odst. 4 Směrnice Rady 2004/83/ES (dále jen „kvalifikační směrnice“),
- článek 4 odst. 5 kvalifikační směrnice,
- článek 4 odst. 3 kvalifikační směrnice,
- článek 15 kvalifikační směrnice,
- článek 16 kvalifikační směrnice,
- článek 18 kvalifikační směrnice,
- článek 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES (dále jen „procedurální směrnice“).

V doplnění žaloby ze dne 6.11.2012 k výzvě soudu (ze dne 27.7.2012) uvedl, že správní orgán restriktivním způsobem interpretoval podmínky vnitřního přesídlení,

kteřé jsou dány čl. 8 kval. směrnice (dále jen „KS“) a kteřé jsou vázány na podstatně širší okruh okolností, než je pouhá úřední oznamovací povinnost pobytu, jak dovodil správni orgán čl. 8 kval. směrnice, stejně jako dle judikatury NSS vázána na především faktickou možnost cizince vést sociálně a ekonomicky únosný život v jiné části země. V této souvislosti odkázal žalobce mimo jiné na rozhodnutí č.j. 4Azs 99/2007-93 ze dne 24.1.2008. Závěr správniho orgánu o možnosti vnitřního přesídlení tak považuje za nepřezkoumatelný. Ve skutkové rovině má za nesporné, že se účastnil bojů s okupační ruskou armádou, byl členem organizace „Prezidentska partya“ a působil jako člen ochranky prezidenta Dudajeva. Správni orgán odmítl hodnotit ve významu hypotézy čl. 9 KS takové skutečnosti, jako to, že byl napaden neznámými útočníky (a v celém řízení tvrdil, že se jednalo o původce pronásledování dle čl. 6 odst. a) či b) KS a bylo to ve významu čl. 10 KS pro jeho předchozí činnost), stejně jako skutečnost, že ve významu čl. 4 odst. 5 KS uváděl možnost doložení lékařské zprávy prokazující léčení z následků bití v nemocnici v předmětném čase i oblasti. Správni orgán je jistě oprávněn hodnotit případně jím předkládané písemnosti jako nevěrohodné. Správni orgán se nikterak nevypořádal se skutečností, že jeho dům na ulici, který zajišťoval základní bytovou potřebu a soukromí pro celou jeho rodinu byl cíleně zničen, stejně jako domy všech ostatních protiruských bojovníků. V tomto činu spatřuje cílené diskriminační správni opatření vládní moci ve významu čl. 9 odst. 2 písm. b) KS. Porušení zásady materiální pravdy a zásady vyšetřovací spatřuje žalobce ve skutečnosti, že správni orgán nikterak nerefletoval jím tvrzenou skutečnost o zavraždění čečenského žadatele o mezinárodní ochranu, kterého znal, ve Vídni. Vraždu provedla organizovaně skupina mužů za denního světla na frekventované ulici, přičemž dle závěru vyšetřování rakouského státního zastupitelství byla poprava provedena za účasti R. K., což je skutečnost mající vliv na posouzení testu reálného nebezpečí pro aplikaci kapitoly V. KS.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě proti rozhodnutí ze dne 21.5.2012 popřel oprávněnost žaloby, neboť námitky v ní uvedené neprokazují, že by žalovaný porušil některé citované právní ustanovení. Zdůraznil, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správniho řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou žalobcovy obavy o život, protože měl v roce 2004 podepsat dokument o spolupráci s bezpečnostními složkami. Odjel však do zahraničí a žádnou spolupráci neposkytoval. Z toho důvodu je hledán policií. V případě žalobce se jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. První řízení bylo zahájeno dne 5.4.2005 č.j. OAM-682/VL-20-2005. Žalobce v průběhu tohoto řízení tvrdil, že důvodem jeho odchodu z Ruské federace byly problémy s ruskými bezpečnostními složkami a obyvateli, které žalobce spojuje se

svou účastí v čečenské válce. Rozhodnutím č.j. OAM-682/VL-20-P07-2005 ze dne 22.11.2006 nebyla žalobci žádná z forem mezinárodní ochrany udělena. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 19.9.2007, č.j. 32Az 65/2006-62, zamítl. Žalobce následně neuspěl ani se svou kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud v Brně dne 14.2.2008 odmítl pro opožděné podání (nabytí právní moci dne 25.3.2008). Správní orgán dodává, že vždy prvotní a základní je výpověď žadatele, ze které se při posuzování azylového případu vychází, a jak uvedeno obsáhle v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce svou výpověď neprokázal odůvodněné obavy z pronásledování, jak stanoví zákon o azylu. Jeho odkazy na kvalifikační směrnici a její jednotlivé články, na které se snaží svůj případ aplikovat, nelze v jeho případě považovat za relevantní, a to ve světle všech okolností současného a předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž okolnosti zavraždění čečenského žadatele ve Vídni nemají žádné souvislosti s příběhem žalobce. Žalovaný se rovněž domnívá, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobcem v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu. Navrhl žalobu zamítnout.

[4] Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 21.5.2012 žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že u žalobce nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany a současně nejsou naplněny důvody k udělení doplňkové ochrany. Žadatel opakovaně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V roce 1992 byl členem organizace „Prezidenstka partya“. Vlast opustil v březnu 2005, již předtím ale v letech 1997 až 2003 pobýval v Polsku, kde byl v roce 1997 odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody z důvodu ozbrojeného přepadení na dobu čtyř let. Po návratu z Polska žil v Pskovské oblasti a v Čečensku. Sdělil, že o důvodech odjezdu z Ruské federace hovořil již v předchozím řízení. Aby mohl jezdit do Čečenska za nemocným otcem, změnil si své příjmení. I tak si pro něj přijeli. Protože ho hodně zbili, musel být v nemocnici. Byl donucen podepsat papír o spolupráci s bezpečnostními složkami. O svém pobytu v nemocnici v roce 2004 může doložit potvrzení, mohou mu ho z Čečenska poslat faxem. Do České republiky žalobce přicestoval vlakem. V roce 2008 odjel do Rakouska, kde opakovaně žádal o udělení mezinárodní ochrany. Do ČR opět přicestoval v prosinci 2009. Zde o udělení mezinárodní ochrany opakovaně žádá, protože se nemůže do Čečenska vrátit. Je hledán policií, jelikož nesplnil jejich příkaz. Je jimi obviňován ze spolupráce s tzv. bojovníky. Protože se v roce 1994 aktivně účastnil bojů, bylo mu policií slíbeno, že v případě spolupráce s nimi mu toto prominou. Podepsal tedy prohlášení o

spolupráci, ale nečinil tak. Tento postup je neodpustitelný, ten kdo nesplní příkaz, je zlikvidován. Pro žalobce je ČR cílovou zemí, chtěl by si zde založit stavební firmu, může také pracovat jako řidič nebo opravář. V případě návratu do vlasti se bojí zabití. Má čtyři děti a neví, kdo by se pak o rodinu postaral. Kdyby rodinu neměl, vrátil by se do hor bojovat. Ve vlastnoručně psaném prohlášení žalobce uvedl obdobné skutečnosti. Žalobce k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dále doložil kopii oddacího listu a vojenské knížky. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou obavy o život, protože měl v roce 2004 podepsat dokument o spolupráci s bezpečnostními složkami. Odjel však do zahraničí a žádnou spolupráci neposkytoval. Z toho důvodu je hledán policií. V případě žalobce se jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. První řízení bylo zahájeno dne 5.4.2005, č.j. OAM-682/VL-20-2005. Žalobce v průběhu tohoto řízení tvrdil, že důvodem jeho odchodu z Ruské federace byly problémy s ruskými bezpečnostními složkami a obyvateli, které žalobce spojuje se svou účastí v čečenské válce.

Rozhodnutím č.j. OAM-682/VL-20-P07-2005 ze dne 22.11.2006 nebyla žalobci žádná z forem mezinárodní ochrany udělena. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 19.9.2007, č.j. 32Az 65/2006-62 zamítl. Žalobce následně neuspěl ani se svou kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud v Brně dne 14.2.2008 odmítl pro opožděné podání (nabytí právní moci dne 25.3.2008). Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu podle § 12 vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně správní orgán vycházel z informace Rusko-Zpráva o zemi CORI z října 2010, Čečenci v Ruské federaci, Dánská imigrační služba, z října 2011, Zpráva z ověřovací mise Ruská federace-Čečensko, Rakouský spolkový azylový úřad a ministerstvo vnitra, prosinec 2011, Průkazy a vycestování, švýcarský Spolkový úřad pro migraci, únor 2012 a Prozatímní směrnici UNHCR pro hodnocení potřeby mezinárodní ochrany žadatelů o azyl z Čečenské republiky z 16.března 2009. Správní orgán se rovněž seznámil s obsahem správního spisu vedeného k první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR vedeného pod č.j. OAM-628/VL-20-2005. Po posouzení tvrzení žalobce správní orgán dospěl k závěru, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, v platném znění. Žalobce shodně jako v průběhu prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany tvrdil, že se aktivně zapojil do průběhu tzv. první čečenské války. Souhlasně s hodnocením těchto skutečností učiněných v průběhu prvního řízení je správní orgán nucen konstatovat, že natolik krátké působení žalobce v konfliktu (asi 4 měsíce), byť jeho pohnutky

k účasti lze v určitém smyslu označit za politicky vedené, jakož i historickou vzdálenost této doby (rok 1994), nemůže správní orgán rozhodně považovat za azylově relevantní. Rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl ve své vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce během správního řízení neuvedl žádnou skutečnost, ze které by správní orgán mohl dojít k závěru, že se stal terčem adresného zájmu státních orgánů ve své vlasti či jiných, které by byly ve své činnosti těmito státními orgány podporovány. Správní orgán na základě provedeného řízení dospěl k závěru, že žalobce k podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedly jiné důvody než ty, které se snažil prezentovat a které by jednoznačně vyplynuly ze situace v Čečensku, čímž by zároveň mohly odůvodňovat jeho nutný odchod z vlasti, s následným vyhledáním mezinárodní pomoci. Podle názoru správního orgánu žalobcovy obavy nevyplyvaly z jeho konkrétního podílnictví na nějakých aktivitách v konfliktu, což by ve svém důsledku mohlo dovodit oprávněnost jeho obav z perzekuce ze strany státních orgánů Ruské federace či jiných (i soukromých) osob. Při posuzování otázky, zda by žalobci v případě návratu do Ruské federace hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, správní orgán znovu posoudil výpověď žalobce a dále pak vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně správní orgán vycházel z informace Rusko-Zpráva o zemi CORI z října 2010 a Čečenci v Ruské federaci, Dánská imigrační služba, z října 2011, informace Průkazy a vycestování švýcarského Spolkového úřadu pro migraci a Databáze ČTK-Rusko. Správní orgán se rovněž seznámil s obsahem správního spisu vedeného k právní žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR vedeného pod č.j. OAM-682/VL-20-2005. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Na základě skutečností sdělených žalobcem správní orgán neshledal, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě správního řízení shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňková ochrana se mu tedy neuděluje.

[5] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona čis. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[6] Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že žalobce dne 6.1.2010 v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že byl v r. 1992 členem strany „Prezidentská strana“, je islámského vyznání. O mezinárodní ochranu žádá i jeho manželka, dcera a tři synové. Vlast opustil dne 31.3.2005. Na území ČR vstoupil dne 26.12.2009. Měl nemocného otce, proto si změnil příjmení, aby za ním do Čečenska mohl jezdit. Stejně však pro něj přijeli. Byl i v nemocnici, protože jej zbili, a musel podepsat papír, že bude spolupracovat s policií. Jeden rok také pobýval v Rakousku, kde vedl azylové řízení. Nemůže se do Čečenska vrátit, nesplnil jejich nařízení, milice jej stále hledá a může být obviněn ze spolupráce s Mudžaniny, bojovníky, kterým pomáhal, neboť je zásoboval obvazy. V r. 1994 aktivně bojoval, pak mu slíbili, že mu to bude prominuto, ale později milice chtěla, aby s nimi spolupracoval. Protože však s nimi nespolečně pracoval, což je neodpuštělné, kdo to nesplní, je zlikvidován, a to je hlavní příčina žádosti. Dále na dotaz uvedl, že s ním bylo v letech 1997 až 2001 vedeno v Polsku trestní stíhání za ozbrojené napadení. V případě návratu do vlasti se obává, že by jej mohli zbít a kdo by se pak postaral o jeho rodinu, má čtyři děti.

[7] Žalovaný provedl dne 15.6.2010 pohovor s žalobcem k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že naposledy z Čečny odjel v roce 2004, v období 2003 až 2004 tam asi byl 4x, jezdil tam za nemocným otcem. Začátkem prosince 1994 začala válka s Ruskem, asi půl roku se války účastnil, pak mu to otec zakázal a musel opustit Čečensko, odjel do Běloruska a poté do Polska. Když v letech 2003 až 2004 navštěvoval otce, byl vždy fyzicky napaden neznámými lidmi a v roce 2004 musel podepsat dokument o spolupráci. V předcházejícím řízení o mezinárodní ochranu o tomto nehovořil, protože se styděl. Má čtyři děti, chce normálně žít. Po návratu do Čečenska bude mít potíže. Když byl ještě v Rakousku, tak tam ve Vídni zastřelili jednoho Čečence, kterého znal. Když vraha zatkli, měl u sebe seznam 76 lidí, které měl zabít. Poslal ho Kadyrov. V době pobytu v Polsku používal falešná jména U. M. a A. R. Jeho pravé jméno je O. A. M. Současné jméno má proto, aby mohl cestovat do Čečenska. Jméno si změnil v roce 2004, vzal si jméno manželky a v té době pobýval ve Pskovské oblasti, resp. jeho manželka se za svobodna jmenovala A., pak se vzali, pak se rozešli, manželka se provdala za jiného muže a rozvedla se a pak si vzala opětovně žalobce a tak si vzal jméno po jejím muži. Pokud se týká podpisu na smlouvě o spolupráci, došlo k tomu tak, že v roce 2004, když navštěvoval otce, přišli za ním lidé v maskách, odvezli ho, bili ho a vyptávali se na příbuzné a zbraně, podepsal jim prázdný list a oni si tam pak dopsali co potřebovali. V předchozím azylovém řízení o tom nemluvil, neboť není jednoduché vyprávět věci, které mohou mít vliv na život a někdy se určitě vrátí domů. Obává se o svou rodinu. Kdyby byl sám, bez rodiny, vrátil by se do Čečenska a dělal by džihád proti Rusům.

[8] Dále správní spisy obsahují zprávy o zemi původu, a to konkrétně zprávu z ověřovací mise z prosince 2011 „Ruská federace-Čečensko“ vydanou Rakouským Spolkovým azylovým úřadem a rakouským Spolkovým ministerstvem vnitra, dále Informace švýcarského Spolkového úřadu pro migraci ze 6. února 2012 na téma Rusko, průkazy a vycestování, dále zprávu CORI (Country of Origin Research and Information) o Rusku z října 2010, a to v rozsahu části „omezení pohybu mezi oblastmi Ruské federace“ a dále zprávu Dánské imigrační služby z října 2011 na téma Čečenci v Ruské federaci a zpráva UNHCR ve věci „Prozatímní směrnice pro hodnocení potřeb mezinárodní ochrany žadatel o azyl z Čečenské republiky Ruské federace ze dne 16.března 2009.

[9] Ze zpráv citovaných v odst. [8] tohoto rozsudku je zřejmé, že Prozatímní směrnice vydaná UNHCR reagovala na vývoj situace v Čečenské republice, kdy od doby vydání Směrnice UNHCR v roce 2003, bylo nutno zrevidovat postoj vůči žadatelům o azyl z Čečenské republiky. V Čečenské republice se vojenská a bezpečnostní situace výrazně zlepšila v porovnání se situací, na jejímž základě bylo připraveno stanovisko z roku 2003. Na druhou stranu stále dochází k porušování lidských práv, a proto je možné oprávněně požadovat mezinárodní ochranu. Došlo ke značnému poklesu úrovně a rozsahu vojenských aktivit a celkového zlepšení bezpečnostní situace. Boje, které pokračovaly, jsou omezeny na řídce osídlenou jižní hornatou oblast Čečenska a nelze je již označit za nerozlišující. Dále, že v jiných částech Ruska existují komunity Čečenců, zejména v Moskvě, Sant-Petěrburgu, ale i v jiných velkých a průmyslových městech. Hranice mezi Čečenskem a Ruskem je zcela otevřená, protože Čečensko je nedílnou součástí Ruské federace. Příležitostně probíhají prohlídky. Ústava Ruské federace zaručuje svobodu pohybu, registrace k pobytu je založena na oznámení příslušnému úřadu bez jakékoliv další podmínky jen uvedení adresy. Čečenci nemají problém s registrací k pobytu, jejich hlavním problémem jsou obtíže najít si práci ve veřejném sektoru. V některých oblastech jsou čečenští migranti považováni za atraktivní pracovní sílu. Diskriminaci související s pracovními příležitostmi, ale mohou čelit v místech, kde mohou být obyvatelé severního Kavkazu vnímáni negativně.

[10] Dále obsahem správního spisu je i předcházející rozhodnutí žalovaného o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ze dne 22.11.2006. Označeným

rozhodnutím nebyla mezinárodní ochrana udělena. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce uvedl, že z Ruska odjel dne 30.3.2005 kvůli nepokojům v Čečensku a potíží s ruskými obyvateli a ruskou policií. Do roku 1995 žil v Gojtě a v té době bojoval v jedné z menších skupin bojovníků, v březnu 1995 odjel do Moskvy, v květnu roku 1995 odjel do Polska, kde žádal o azyl, žádost mu byla zamítnuta, pak se vrátil na konci roku 1995 zpět do Gojty. V polovině roku 1997 znovu vycestoval do Polska, kde žil do roku 2003, prodával auta, v r. 1997 byl v Polsku odsouzen. Dle jeho názoru není možné žít v Rusku, kde jim lidé nadávali, že jsou černí, teroristé a zabíjí jejich děti. V době první čečenské války bojoval asi 4 měsíce, od prosince 1994 do března 1995 (při dalším pohovoru uvedl, že do února 1995). Protože příjmení O. je v seznamu osob, po kterých pátrá FSB, převzal v roce 2004 příjmení své manželky. Jeho bratr ve válce v listopadu 2000 zahynul. V období let 2003-2004 byl čtyřikrát zadržen, když zajel do Urus-Martanu, kde žil od dětství. Ti co jej zadrželi, byli v uniformách s kuklami.

[11] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[12] Ustanovení § 13 zákona o azylu upravuje azyl za účelem sloučení rodiny, kdy v první řadě je předpoklad, že žadatel je rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu.

[13] Soud především zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik

závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5Azs 125/2005 - 46).

[14] Námitku žalobce, že jsou splněny zákonné podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, soud neshledal důvodnou. Nebylo prokázáno, že žalobce opustil Ruskou federaci z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů, ač žalobce tvrdil, že svou vlast opustil z důvodu, že tam měl problémy v důsledku toho, že se zúčastnil rusko-čečenské války, a to konkrétně tak, že když navštěvoval nemocného otce v letech 2003 až 2004 vždy si pro něj přišli a byl vyslýchán a musel podepsat doklad o spolupráci. Nelze vyloučit, že žalobce v uvedených letech při návštěvě otce mohl být kontaktován policejními složkami, nicméně toto samo o sobě, byl-li vždy propuštěn, nepovažuje soud za pronásledování ze strany státních orgánů takové intenzity, že by to bylo podřaditelné pod důvody svědčící splnění podmínek § 12 zákona o azylu. Tvzení, že byl přinucen podepsat spolupráci s policejními orgány, soud neuvěřil a toto tvrzení považuje ze strany žaloby za účelové. Soud nemohl přehlédnout rozhodnutí žalované ze dne 22.11.2006, v odůvodnění kterého je přepsán obsah žádosti a pohovorů ze dnů 5.4., 13.7. a 2.12.2005 a ze dne 30.6.2006, kdy o podepsání dohody o spolupráci nemluvil a v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 6.1.2010 sice vypovídal, že musel podepsat dohodou o spolupráci, ale na druhou stranu uvedl, že musel podepsat prázdný papír, což koneckonců uváděl i u jednání soudu dne 7.1.2014, a oni si tam pak dopsali co potřebovali. Toto tvrzení soud vyhodnotil natolik nepřesvědčivé, že žalobci neuvěřil, že s milicí podepsal dohodu o spolupráci. Pokud žalobce dále poukazoval na nepřátelské postoje ruských občanů v době, kdy žil mimo Čečensko, pak soud připouští, že žalobce se mohl setkat s nepřátelským postojem některých jedinců, což však samo o sobě nezakládá naplnění podmínek daných v ust. § 12 zákona o azylu. Na tomto místě je nutno konstatovat, že ve všech zemích se lze setkat s netolerantností některých jedinců. Takové pronásledování není azylově relevantní, pokud pronásledování z etnických důvodů není přičítáno státním orgánům (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7Azs 38/2003 - 37). Rozhodující je, zda žalobci hrozilo ze strany státních orgánů pronásledování. Ze zpráv citovaných v odst. [8] tohoto rozsudku nevyplývá, že Čečenci jsou v Ruské federaci pronásledováni státními orgány, či že by nebylo možno se o pomoc na státní orgány obrátit. Navíc žalobce se odvolává na události z Čečenska z let 2003 až 2004, tedy z doby před 10 lety, přičemž u jednání soudu uvedl, že v Rusku naposledy žil v obci

Fišňovo v Pskovské oblasti, kde byl klid, kde žil bratr jeho manželky, také Čečenec, který tam má dobré vztahy.

[15] Soud neshledal důvodnou ani námitku co do porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Citovaný článek vyjadřuje zákaz mučení nebo podrobování nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu ani co do porušení čl. 4 kvalifikační směrnice (článek stanoví povinnosti orgánů ohledně důkazních prostředků, na základě kterých je třeba žádosti o mezinárodní ochranu posuzovat) a čl. 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES. Soud oproti názoru žalovaného nepovažoval tvrzení žalobce, že při zadržení v Čečensku v r. 2004 byl zbit, za nevěrohodné. Ale při úvaze o pravdivosti tohoto tvrzení soud neshledal uvedenou námitku za důvodnou v takové míře, aby tato sama o sobě byla důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Úvaha soudu se opírá o obsah oficiálních zpráv o stavu v Čečensku, které jsou součástí správních spisů, a to zejména, nikoliv výhradně, prozatímní směrnice pro hodnocení potřeby mezinárodní ochrany žadatelů o azyl v Čečenské republice Ruské federace ze dne 16.3.2009 vydané UNHCR. K této politování hodné situaci došlo v r. 2004 v Čečensku, tedy jednak před 10 lety a jednak v oblasti Ruska, kde žalobce se před odjezdem z Ruska již nezdržoval; před odjezdem z Ruska žil ve Pskovské oblasti. Porušení tohoto článku pak dále soud nevyhodnotil ani ve vztahu k předloženým předvolávkám orgánu ministerstva vnitra (oddělení vnitřních věcí Závodské oblasti města Grozný) z roku 2009.

[16] Žalobce v obecné rovině namítl porušení článku 5, čl. 15, čl. 16 a 18 kvalifikační směrnice, aniž by blíže okolnosti rozvedl. Při hodnocení této obecně stanovené žalobní námitky soud ji hodnotil ve spojitosti se žalobními námitkami, co do porušení ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) a v procesním postupu žalovaného neshledal pochybení. Žalovaný vyšel z informací sdělených žalobcem s přihlédnutím k informacím z řízení o mezinárodní ochranu v roce 2005 až 2006 a z informací o zemi původu, které si sám opatřil z různých zdrojů. Se všemi takto získanými informacemi se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

[17] Správní orgán nepřisvědčil ani námitce ohledně porušení ust. § 19 zákona o azylu a čl. 4 odst. 3 kvalifikační směrnice. Soud na rozdíl od žalobce nespátřil v postupu žalovaného pochybení. Žalovaný dostal povinnosti vyjádřené v citovaném ustanovení zákona o azylu, a soud opakovaně uvádí, že žalovaný si sám za účelem zjištění situace v zemi původu obstaral informace z různých zdrojů, přičemž soud

tyto zdroje hodnotil jako spolehlivé a objektivní, pocházející od různých států a různých orgánů. Pokud se týká předvolání policií ve dnech 10.7. a 7.5.2009 ve městě Groznyj i tímto důkazem se žalovaný ve svém rozhodnutí řádně vypořádal, zdůvodnil proč k tomuto důkazu nedal takovou váhu, jakou žalobce očekával.

[18] Stejně tak soud nepřisvědčil žalobci co do nedostatečného odůvodnění rozhodnutí a porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Naopak dle názoru soudu žalovaný přesvědčivě své závěry, ke kterým v řízení dospěl, odůvodnil.

[19] Žalobce dále v žalobě namítal splnění podmínek § 14 a § 14a zákona o azylu. Při posuzování možnosti udělit humanitární azyl žalovaný zohlednil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce a dospěl k závěru, že u žalobce nejsou důvody pro přiznání humanitárního azylu. Při posouzení důvodnosti této námitky soud musí především zdůraznit, že udělení humanitárního azylu je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Udělení humanitárního azylu je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (soud okazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.7.2004, čj. 5Azs 105/2004-72, ze dne 15.10.2003 čj. 3Azs 12/2003-38). Při vyhodnocení této otázky soud dospěl k závěru, že závěry posouzení humanitárního azylu žalovaným je logické, přičemž žalovaný vycházel z dostatečných podkladů a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Dle názoru soudu žalovaný nepřekročil meze správního uvážení.

[20] Soud neshledal důvodnou ani námitku co do splnění podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo

skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle § 14a odst. 2 cit. zákona za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Při hodnocení této otázky je nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobců do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 17.3.2008, č.j. 5Azs 80/2007-87), který vyslovil, že *„Pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady „nonrefoulement“, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti.“* Žalobce nesplňuje uvedené podmínky, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do Ruské federace, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Vážná újma i pronásledování může osobě hrozit sice nejen ze strany státu, ale i ze strany nestátních subjektů, tedy i soukromých osob. Žalobce své obavy z návratu do Čečenska spojuje s tím, že se účastnil aktivně asi půl roku v rusko-čečenské válce, tedy v místě, kde se již před odchodem z Ruska nezdržoval. Udělení mezinárodní ochrany je totiž vyhrazeno zcela výjimečným případům a nelze ji pojímat jako ochranu před jakýmkoliv negativním jevem, jenž se ve vztahu k žalobci v zemi jeho původu odehrává nebo odehrávat může (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č.j. 5Azs 125/2005–46). Vzhledem k uvedenému a vzhledem ke zprávám citovaným v odst. [8] tohoto rozsudku, soud neshledal, že by správní orgán porušil ust. čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a žalobci ani v tomto nepřisvědčil.

[21] Žalobce ve svém doplnění k žalobě ze dne 6.11.2012 mimo jiné uvedl, že správní orgán neaplikoval články 6,8,9 a 10 Směrnice Rady 2004/83/ES. Vzhledem k tomu, že tuto konkrétní námitku podal po uplynutí lhůty k podání žaloby

(rozhodnutí doručeno dne 28.5.2012, poslední den lhůty připadl na den 12.6.2012), soud se touto námitkou s odkazem na ust. § 71 odst. 2 věty třetí s.ř.s. nezabýval.

[22] Soud nevyhověl návrhu zástupce žalobce ohledně dalšího dokazování namítaného pobytu v nemocnici v r. 2004, přičemž soud odkazuje na skutečnosti uvedené v odst. [15] tohoto rozsudku. Taktéž nevyhověl návrhu na dokazování ohledně předvolání v roce 2009 orgánem ministerstva vnitra, neboť toto předvolání je součástí spisu, soud věrohodnost tohoto předvolání nezpochybňuje, avšak předvolání státním orgánem samo o sobě nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany není-li zjištěl důvod tohoto předvolání. Nicméně správní orgán se i těmito navrhanými důkazními prostředky v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

[23] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

[25] Ustanovené zástupkyni žalobce byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši **7.558,- Kč** sestávající ze dvou úkonů (převzetí včetně studium spisu + účast u jednání soudu dne 7.1.2014) á 3.100,- Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl.č. 177/1996 Sb.), tj. **6.200,- Kč** plus 2krát paušální částka á 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), tj. **600,- Kč** plus náhrada za promeškaný čas (§ 14 vyhl.č.177/1996 Sb.) v rozsahu čtyř půlhodin, tj. **400,- Kč** (4x á 10,- Kč). Dále byly přiznány cestovní výdaje (§ 13 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb.), a to z Karviné, sídla AK do Ostravy a zpět osobním vozidlem Honda CRV RZ X, při průměrné spotřebě 9,7 l benzínu 95 O Super na 100 km, při ceně benzínu 35,70 Kč za 1l dle § 4 vyhl. č. 435/2013 Sb., při vzdálenosti 50 km tam a zpět ve výši **358,- Kč** podle vzorce: celková náhrada za použití vlastního vozidla= sazba základní náhrady za 1 km jízdy (3.70 Kč - vyhl. č. 435/2013 Sb.) x 50 km (tj. 185,- Kč) plus náhrada výdajů za pohonné hmoty (35,70 Kč x 0,097x50) = 173,1 plus 185 tj. 358,- Kč.

[26] Náklady, které vznikly státu s přibráním tlumočníka a zástupce žalobce,

nebyly České republice přiznány s odvoláním na ustanovení § 36 odst. 2 a § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., dle kterých tyto náklady platí stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 7. ledna 2014

JUDr. Jana Záviská

Samosoudkyně